

Innlegg av Erlend Wiborg (FrP) i Stortingets behandling av stortingsmeldingen «Frihet og likeverd», om politikken overfor mennesker med utviklingshemning.

Fra Stortingsbehandlingen den 25. februar 2014

I dag behandler vi en sak som er viktig, ikke bare for Fremskrittspartiet, men for dem det gjelder. Vi snakker om en sak der man gjennom mange år – helt fra 1991 – har hatt ganske enstemmige politiske intensjoner, men vi ser dessverre at oppfølgingen ikke nødvendigvis har vært like god. Derfor er jeg veldig glad for at alle partiene i dag har klart å samle seg. Vi har en innstilling som er enstemmig på de aller fleste områdene. Det er i seg selv en styrke i meldingen, det at vi nå viser tverrpolitisk vilje til å gå bort fra kun fagre ord og mer over på konkrete tiltak.

Stortingsrepresentant Erlend Wiborg (FrP)

For Fremskrittspartiet har det å ha stor omsorg for de svakeste i samfunnet alltid hatt høy prioritet. Noe av det grunnleggende i den liberalistiske ideologien er å sørge for et velfungerende sikkerhetsnett for dem som virkelig trenger det, og jeg tror mange her i dag husker engasjementet som John Alvheim i sin tid hadde for denne saken.

Meldingen vi nå behandler, ble lagt frem av den rød-grønne regjeringen. Den ble opprettholdt av den blå-blå regjeringen. I løpet av behandlingen har man – nå med et borgerlig flertall – klart å gjøre flere forbedringer. For som jeg sa, er man ofte enig i intensjonene, men utfordringen er at intensjonene ikke alltid blir fulgt opp. Når det gjelder gruppen utviklingshemmede, ser vi det på mange områder. Det kan være bosituasjonen, for her ser vi at intensjonene fra ansvarsreformen ikke har blitt fulgt opp i alle kommuner. Kommuneøkonomien har gjort at rettighetene i altfor mange tilfeller har blitt svekket. Da er jeg veldig glad for at Fremskrittspartiet og en samlet komité nå går inn for å sette ned dette utvalget.

Dette er jo noe flere av mine forgjengere har tatt opp gang på gang. Det har ikke vært politisk flertall for det tidligere, men nå har vi flertall for det. Vi kan nå få et utvalg som skal se på og sikre mulighetene til selvstendighet, privatliv, familieliv, samfunnsdeltakelse og ikke minst den berømmelige rettssikkerheten. Noe av utfordringen er at den gruppen vi snakker om, kanskje ikke er den gruppen som nødvendigvis roper høyest og som blir sett, i like stor grad som den burde. Jeg mener at organisasjonene, med Norsk Forbund for Utviklingshemmede i spissen, har gjort en utrolig god jobb med å fremheve dette også overfor komiteen.

De viktigste områdene i meldingen – selvbestemmelse, rettssikkerhet, vold og overgrep, helse- og

omsorgstjenester, bolig, skole, arbeid – dreier seg om hvordan vi som samfunn evner å ta vare på de svakeste og dem som i størst grad trenger oss. Dette handler om menneskeverd og hvilket verdigrunnlag vi legger til grunn.

Derfor varmer det at vi har en mer eller mindre enstemmig innstilling. Vi har nå en regjering som viser handlekraft. Vi får nå det berømmelige utvalget på plass, og jeg håper også at vi får et hurtigarbeidende utvalg som leverer fortløpende. I tillegg er jeg beroliget av det regjeringen har vært klare på: at det at man setter ned et utvalg ikke stopper noen prosesser, men at man fortløpende vil se på hvordan man kan komme med konkrete saker, slik at man fra gode intensjoner kommer over til konkrete saker og vedtak.

Hele stortingsdebatten er gjengitt [her](#).